

kerne skulde kunne nyde godt baade i Henhold til denne Lov og af Loven om Hjælpekasser, hvilket vi fra Flertallets Side her i Tinget havde modsat os, idet vi fandt det irrationelt, at en Enke skulde kunne nyde Hjælp efter to forskellige Love, til Udgift for den samme Kasse, medens Hjælpen blev tildelt af to forskellige Bestyrelser. Der var i Forvejen efter Landstingets Affattelse gjort nogle Undtagelser fra de Regler, som udelukkede Enkerne fra saadan Understøttelse flere Steder fra, nemlig at Understøttelse til Moderen efter Fattigløvens §§ 44, 61 og 63, altsaa hvor Hjælpen ydes under ganske særegne Omstændigheder, og hvor den indtraadte Nød maatte siges at være ganske uforskyldt for Enken, og en Nød, som hun slet ikke var i Stand til at afværge, ikke skulde have denne Virkning. Denne Undtagelsesbestemmelse er nu efter det i Fællesudvalget vedtagne Ændringsforslag yderligere udvidet med: „, og heller Hjælp fra Hjælpekassen eller den kommunale Afdeling af Københavns Understøttelsesforening i Anledning af Sygdom hos Moderen eller Børnene“. Altsaa, heller ikke, naar der ydes Hjælp af Hjælpekassen under Sygdom hos Moderen og Børnene, skal dette foranledige, at Understøttelsen bortfalder. Jeg maa maaske med det samme gøre en Bemærkning med Hensyn til Hjælp af Hjælpekassen. Der blev i Fællesudvalget forhandlet om, hvorvidt den Omstændighed, at Enken havde faaet Hjælp af Hjælpekassen, forinden hun søgte Hjælp efter denne Lov, skulde afskære hende fra at komme i Betragtning i Henseende til Loven om Understøttelse til Børn af Enker. Dette kan ikke ligge i Loven, og det var ogsaa den almindelige Opfattelse i Udvalget, at det ikke burde have en afskærende Virkning. Hvis en Enke ved Mandens Død er i særdeles Nød og Trang, saa vil der ikke kunne være noget til Hinder for, at hun bliver understøttet af Hjælpekassen og paa et senere Tidspunkt søger at komme ind under denne Lov. I det hele taget maa det jo staa Enkerne aabent, selv om de ikke ved Mandens Død søger Hjælp efter denne Lov, at gøre det paa et senere Tidspunkt, naar de kommer i Trang. Endelig skal jeg omtale Ændringsforslag Nr. 5, der bestemmer, at der som 2det Punktum tilføjes: „Enker, som paa dette Tidspunkt faar Understøttelse af Fattigvæsenet, Hjælpekassen eller den kommunale Afdeling af Københavns Understøttelsesforening, skal ikke af den Grund være udelukkede fra at komme ind under

denne Lovs Bestemmelser.“ Det var maaske ikke nødvendigt at udtrykke det i en Lovparagraf, men for at der ikke skulde kunne opstaa Tvivl, har Udvalget ment det rigtigst at slaa det fast ved den her nævnte Bestemmelse.

Jeg skal hermed anbefale Fællesudvalgets Indstilling og de af Fællesudvalget affattede Ændringsforslag og derigennem hele Lovforslaget til Tingets Vedtagelse, idet jeg vil udtale en Tak for den store Imødekommen, der er vist fra Flertallet i Folketinget overfor Gennemførelsen af denne Lov, som for det første vil blive til Gavn for en stor Mængde Enker og deres Børn Landet over, og som desuden aldeles utvivlsomt vil vække almindelig Tilfredshed i Befolkningen.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderrup): Jeg bringer min Tak til Fællesudvalget for den Hurtighed, hvormed det har fremmet dette Lovforslag, og navnlig for den Enighed, hvortil det er kommet, trods det, at der var ret store Uoverensstemmelser. Det er en Selvfølge, at jeg slutter mig til de Ændringer, der er stillede af hele Fællesudvalget. Jeg vil kun om een af disse gøre en Bemærkning for at undgaa Misforstaaelse. Allerede ved Forslagets anden Behandling i dette høje Ting udtalte den ærede Ordfører, at naar man havde valgt 4,000 Kr. som Formuegrænse, saa var det, fordi det svarede til $\frac{2}{3}$ af det skattefrie Formuebeløb i Henhold til Statsindkomst- og Formueskatteloven af 1912. Til Dels foranlediget ved et Spørgsmaal, der opstod ved Sygekasselovens Behandling, vil jeg gerne her sige, at naar der her ikke findes nogen nærmere Definition af, paa hvilken Maade Formuen skal udfindes, da er det at forstaa saaledes, at Formuen beregnes, udfindes paa samme Maade, som Formuen udfindes i Henhold til Reglerne i Stats-Indkomst- og Formueskatteloven af 1912, §§ 12 og 13. Jeg tror ogsaa at kunne gaa ud fra — netop i Betragtning af, at den ærede Ordfører udtrykkelig henviste til, at man havde valgt en Formuegrænse, der svarede til $\frac{2}{3}$ af det skattefrie Formuebeløb efter Stats-Indkomst- og Formueskattelovens Bestemmelser —, at det er Meningen, at Formuen skal udfindes paa den i nævnte Lov anførte Maade.

Det er det eneste Punkt, jeg har fundet Anledning til at omtale, for at klargøre, hvad der skal forstaaes ved en Formue paa ikke over 4,000 Kr. I øvrigt kan jeg slutte mig til, hvad den ærede